

«Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα επί τη γεννήσει του νέου παιδίου»

/ [Πεμπτουσία](#)

Αναρωτιέται κανείς βαθύτατα και απορεί και εξίσταται μαζί με τον υμνωδό για το ακατανόητο μυστήριο της του Χριστού Σαρκώσεως, που ο φυσικός χρόνος μας έφερε και φέτος να το γιορτάσουμε.

Αλλά εκείνο που του μένει ακατανόητο είναι ο στίχος του υμνογράφου «χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα επί τη γεννήσει του νέου παιδίου» βεβαίως.

Είναι, ποιητική αδεία, η φράση αυτή η κάτι άλλο ακούει και βλέπει ο υμνωδός?

Πως χορεύει πάσα η κτίση? Συμβολικώς, μεταφορικώς? Βιώνει άραγε την παρουσία του πτωχεύσαντος απροσίτου Θεού? Πως, όλη η κτίση, τα έμψυχα και τα άψυχα, τα βουνά και τα λαγκάδια, τα ποτάμια και τα συστήματα των υδάτων και οι μετεωρισμοί της θαλάσσης, οι πάγοι και νετοί, το φως και το σκοτάδι, ο ήλιος και η σελήνη, οι πλανήτες και τα άστρα, τα φυτά και τα δένδρα, τα ήρεμα και άγρια ζώα, τα πετούμενα και τα υποβρύχια κήτη και όσα ο κατάλογος του ψαλμωδού καταγράφει, να αινεί και να ευλογεί τον δημιουργό τους χορεύοντας δοξολογικά και ακατάπαυστα?

Αναστοχάζεται κανείς τα πανηγύρια των χωριών μας που στις μεγάλες γιορτές πρώτος ο παπάς έσυρε μετά την λειτουργία τον χορό και όλοι σε έναν ατελεύτητο κύκλο χορεύανε ψάλλοντας και χαίροντας για την μεγάλη εορτή.

Η τρέχουσα αντίληψη είναι ότι τυγχάνουν εκδηλώσεις λαϊκής έκφρασης και χαράς. Και μπορεί μέσα στην απλότητα τους να ήταν και έτσι. Αλλά εκείνοι οι απελέκητοι και ατόφιοι άνθρωποι χόρευαν, ίσως και να μην το κατανοούσαν πλήρως, για το μέγα μυστήριο της μεγάλης χαράς που ο ακατάληπτος Θεός μας έφερε με την σάρκωση Του και την φανέρωση Του επί της γης.

Και ο χορός τους μεταπλασσόταν σε μια αέναο δοξολογία για την αποκάλυψη της μόνης αλήθειας ότι ο άκτιστος Θεός ταπεινώθηκε τόσο ώστε να φτάσει παντού και να σφηνωθεί και σ αυτή την άψυχη ύλη άλλα και στη έμψυχη ζωή των

ανθρώπων, που όταν τον αποδεχθούν ελεύθερα, θέλει σώσει τον κάθε πεπτωκότα.

Και η κτίση όλη βιώνουσα αυτή την κάθοδο ανταποκρίνεται σε αυτή την συνάντηση και ακούοντας και βλέποντας την έλευση Του, χορεύει και δοξολογεί τον σωτήρα της, που με την ταπείνωση Του την αποκατέστησε στο πρώτο αρχέγονο κάλλος της, όταν με τα χέρια Του και με την άκτιστη πνοή Του την πλαστούργησε ο παντεχνήμων δημιουργός της. Και η χαρά της είναι ακόμη πιο μεγάλη και απέραντη με το απαλλάσσεται από την φθορά, που η αμαρτία του ανθρώπου επέφερε με τη πτώση του πάνω της με το να αποβάλλει τώρα την συνοδύνη της και τον στεναγμό της.

Ο Χορός συνεχίζεται και κρατύνεται και στις καρδιές εκείνων που ταπεινωμένοι, σμικρυσμένοι και απαλλαγμένοι από τον πειρασμό της ισοθείας, πέφτουν και προσκυνούν μαζί με τα απειρόκαλα ζώα το «νέον Παιδίον, τον Προαιώνιον Θεόν».